

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ JE MUŽ V LÁZNÍCH

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ
JE MUŽ
V LÁZNÍCH

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ
JE MUŽ
V LÁZNÍCH

NAKLADATELSTVÍ BESKYDY 2008

Irena Fuchsová © 2008
Illustrations © Jan Sedláček a Ing. Jiří Kopeň
© Nakladatelství Beskydy 2008

ISBN 978-80-254-1537-5

*Děkuji všem zaměstnancům Sanatorií Klimkovice za
to, že se k nim každý rok vracím jako do ráje.*

ZÁKAZ ROZTRUŠOVÁNÍ

Ve dvaceti letech jsem se s kamarádem vsadil, že moje motorka je rychlejší než jeho auto. Po týdnu jsem se v nemocnici probral a on seděl u mé postele. Když jsem se ho zeptal, kdo vyhrál, bylo vidět, že se mu ulevilo. Doktoři se totiž báli, že budu mít poškozený mozek...

Mozek byl v pořádku, což dokazuje i to, že jsem dostudoval vysokou školu a stal se ekonomem. Noha mě ale zlobila pořád, i když jsem ji podle rad doktorů posiloval a pravidelně jezdil do lázní. Jeden rok mi to platila pojišťovna, druhý rok jsem si to platil sám. Jezdil jsem začátkem ledna. Pracovní stůl jsem měl v té době ještě naprosto čistý, firma byla jako vždy v zisku, odměny za loňský rok zajímavě změnilly částku na mém účtu – prostě, na lázně ideální čas!

Zkusil jsem několik lázeňských zařízení, ale poslední čtyři roky jsem jezdil do Klimkovic u Ostravy. Jsou to nové lázně, otevřené v roce 1994, moderní, barevné, atypické, postavené tak, aby vyhovovaly pacientům. Oceňoval jsem i možnost mít jednolůžkový pokoj, což bývá ve starých lázních často problém. Dobré bylo i to, že tu bylo velké parkoviště, takže jsem na Sokola, jak jsem říkal svému Fordu, viděl z okna svého pokoje.

Když jsem letos zase po roce uviděl vedle autobusové zastávky ceduli s nápisem SANATORIA KLIMKOVICE, spokojeně jsem si oddychl. Vítejte v ráji, Zbyňku!

Kolem lázní byly lesy a stromy se sněhem na větvích vypadaly jako v pohádce. Personál byl ochotný a usměvavý, slečnami na recepci počínaje a údržbářem konče. Procedury, ubytování, stravování, obchody - všechno bylo v jednom areálu, takže v zimních plískanicích jsme nemuseli vytáhnout paty ven a přitom jsme měli

všechno po ruce. Poštu, obchod s potravinami, drogérii, trafikou, kino, knihovnu, diskotéky...

Před rokem jsem na jedné poznal Ivanu. Dvaatřicetiletá, atraktivní, aktivní mladá žena. Pracovala jako dirigentka, učila na LŠU, zpívala a pořádala různé hudební akce, o kterých jsem v rádiu či v televizi slyšel dokonce i já, hudební analfabet!

Přišel jsem tehdy na diskotéku pozdě, a když jsem procházel mezi stoly a hledal místo, uslyšel jsem od jednoho stolu její hlas a smích. Všiml jsem si, že o něčem zaujatě vypráví, a protože tam byly dvě volné židle, na jednu jsem si sedl a od té chvíle jsem z ní nespustil oči.

Byla nádherná! Přesně takovou ženu bych si možná někdy dokázal vedle sebe snad i představit! Atraktivní, přitažlivou, chytrou, sebevědomou! Ale protože nejsem, samozřejmě, ve styku s ženami žádný nováček, věděl jsem moc dobře, že jí nesmím dát najevo, že se mi líbí.

Kdepak! Na ženy, které se nám líbí, se musí jinak! Musí se přehlížet! Jedno staré přísloví říká, žena je jako tvůj stín! Běž za ní, bude před tebou utíkat! Utíkej před ní, poběží za tebou!

Tak jsem se rozhodl, že budu před Ivanou utíkat, ale bohužel, ona neutíkala za mnou. Byl jsem si dokonce i schopný sebekriticky přiznat, že jsem to se svým „nezájmem“ přehnal. Měla kolem sebe pořád plno lidí a možná si ani nevšimla, že je mezi nimi jeden, který se tváří, že ho vůbec, ale vůbec nezajímá. Nakonec jsem byl rád, že jsme se domluvili, že se tady zase za rok v lednu sejdem.

Během roku jsme si vyměnili několik esemesek, a protože jsme byli oba z Prahy, šel jsem dokonce i na dva její koncerty! Pokaždé jsem jí před začátkem poslal kytky, za které mi o přestávce esemeskou poděkovala a zvala mě, ať za ní po koncertu přijdu do šatny, že mě ráda uvidí.

Nešel jsem. Schwálně! Říkal jsem si, že to nesmím se svým zájmem přehánět! Kdepak, chodit do šatny! Musím se dělat vzácným! Času mám dost. Však se v lednu uvidíme v lázních a budu mít měsíc na to, abychom to konečně dali dohromady!

Když jsem začátkem ledna dorazil do Klimkovic, zaparkoval jsem Sokola, spokojeně se ubytoval a pak jsem se šel projít po lázních. Ivana věděla, že mám dneska přijet, znal jsem dokonce

**SANATORIA
KLIMKOVICE**

i číslo jejího pokoje, mohl jsem jí zavolat domácím telefonem nebo poslat esemesku, že už jsem tady, ale nechtěl jsem „tlačit na pilu“. Přijela včera, já dneska, máme před sebou tři společné týdny a pokud nám to prodlouží, tak celý měsíc! To by bylo, abych se letos nedostal dál!

Známe se přece už rok! Byl jsem na dvou koncertech! Poslal jsem jí dvě kytky! Psali jsme si esemesky! To by bylo, abych letos...

Sjel jsem výtahem k recepci, prošel kolem usměvavé paní recepční, a v tu chvíli jsem Ivanu uviděl! Stála u automatu na kávu a právě do něho chtěla hodit peníze.

„Ivano!“

S úsměvem se otočila a pak se ke mně rozeběhla. Trochu napadla na nohu, měla totiž dětskou mozkovou obrnu, ale dokázala tenhle svůj handicap „nosit“ tak, že jsem si toho ze začátku vůbec nevšiml. Proč taky...

Popoběhl jsem jí naproti, podali jsme si ruce a já udělal to, na co jsem se celý rok chystal! Naklonil jsem se k ní a políbil ji na tvář. Neucukla a já se zatetelil. To vypadá slibně! To vypadá líp než před rokem! Jen tak dál! Políbil jsem ji! Já ji poprvé políbil! Sice jenom na tvář, ale i to je úspěch!

„Málem bych tě nepoznal! Ty jsi čím dál krásnější! Můžu tě pozvat do kavárny?“

Celý rok jsem se těšil, jak ji zase potkám! Nechci si fandit, ale kdybych nebyl hloupý, a loni se netvářil, jakože mě nezajímá, mohli jsme spolu už rok chodit! Příjemně to mezi námi jiskřilo! Dokonce jsme spolu byli dvakrát plavat! Lázně totiž pacientům umožňovaly využívat odpoledne a večer bazén a o víkendu dokonce i dopoledne! Hodina stála padesát korun a maximálně nás tam mohlo být dvacet.

Když jsme tam šli s Ivanou poprvé, bylo nás tam, bohužel, hodně, to se nedalo podniknout nic, ale podruhé mi štěstí přálo! Byli jsme tam dva! Jen my dva! Plavčíka, který nás hlídal, nepočítám. Seděl u stolu a četl si.

Plavali jsme a já se jí několikrát jako náhodou dotkl pod vodou. Bylo to nádherné, to nepopírám, ale o víc jsem se nepokusil. Jak jsem mohl být tak pitomý?! Kdybych věděl, jak bude následující rok dlouhý a jak na ni budu pořád myslet, tak ji pod vodou chytím do náruče... a nad vodou ji políbím!

„Zbyňku, co si dáš?“

Probral jsem se. Seděl jsem s Ivanou v kavárně, kam jsem ji před chvílí pozval a nad námi stál číšník. Objednal jsem si kávu a pak jsme seděli a koukali na sebe.

Mluv, mluv, idiote, nakazoval jsem si, ale nešlo to. Nevěděl jsem, co mám říct. Odkášlal jsem si. Proboha. Co?! Koncert.

Pochválím jí koncert.

„Děkuju ti za krásný hudební zážitek, Ivano. Vlastně za dva zážitky. Oba koncerty byly moc pěkné...“

„Já děkuju tobě, Zbyňku! Za krásné kytice, které jsi mi po každé poslal. Proč jsi za mnou nepřišel? Čekala jsem tě. Po koncertu si totiž většinou nic nedomlouvám. Někdy jsem unavená a jdu spát, jindy mám chuť jít někam na večeři... a představ si, ten první večer, co jsi mi poslal květiny, se mi strašně chtělo jít si někam sednout, dát si něco nezdravého, třeba pečené koleno, povídat si o lázních... a víš, že jsem na pečené koleno měla chuť i po tom druhém koncertu, na kterém jsi byl také?“

Rozesmála se, já se také smál, ale nejradši bych si dal facku!

Slyšíš to, blbče!? To máš z toho svého přemýšlení! Strč si za klobouk přiblblé teorie! Prý, když se ti žena líbí, tak jí to nesmíš dát najevo! Musíš ji přehlížet! Pak si tě teprve všimne a udělá všechno pro to, aby tě dostala! Houby s octem! A to tvoje přísloví si strč za klobouk také! Prý, žena je jako tvůj stín! Běž za ní, bude před tebou utíkat! Utíkej před ní, poběží za tebou! To určitě!

Kdybys za ní přišel po koncertu, mohl ses nadlábnout vepřového kolena a při tom ji sbalit! Čekala na to! Určitě na to čekala!

Vlastně jsi ji mohl sbalit už před rokem, kdybys nebyl pitomý! Dělej! Pozvi ji do bazénu! Tam jsi s ní před rokem došel nejdál! Skoro jsi ji pod vodou objímal! A před chvílí jsi ji políbil! Využij toho, dokud si to pamatuje! Neprošvihni to, jako jsi to prošvihl před rokem a jako jsi to prošvihl po obou koncertech!

Ivana pila kafe, koukala kolem sebe a usmívala se. Skoro jsem se tím vším, co mi letělo hlavou, zadýchal. Mám pravdu! Musím rozhodit sítě ještě dneska! Přijela včera, takže tady ještě žádnou partu nemá. Zítra už bude možná pozdě, je strašně společenská, před rokem kolem ní bylo pořád plno lidí...

Urvi ji pro sebe, Zbyňku, dokud je čas! Dělej! Řekni to!

„Mohli bychom jít večer do bazénu? Nechceš jít do bazénu, Ivano?“

Zatvářila se rozpačitě a pak zavrtěla hlavou. Zklamaně jsem se napil kafe. Hm, nechce. To jsem si mohl myslet. Že já to říkal! Teď to bude vypadat, že se vnucuju! To je trapné!

Asi jsem se tvářil hodně blbě, protože se začala omlouvat.

„Zbyňku, promiň! Neber to osobně! Já bych šla ráda, ale...“

Nepatrně jsem se ušklíbl.

„Chápu. Šla bys ráda, ale nechceš. Proč bys se mnou chodila do bazénu...“

Rozesmála se.

„Neblázni! Chci s tebou jít! Opravdu! Ale nemůžu.“

Koukala na mě, jako když na něco čeká. Na co, proboha?! Pak sklopila oči. Tak tomu jsem už vůbec nerozuměl. Chce jít, ale nemůže! Proč nemůže, sakra?! Ale co, tak se jí zeptám! Nebudu tady za idiota! Na to nejsem zvědavý! Nejsem jen tak někdo! To tedy ne! Jsem ekonomický ředitel! Nemám zapotřebí, doprošovat se ženské, která neumí nic jiného, než mávat hůlkami před orchestrem...

Jestli někoho má, ať mi to rovnou řekne a bude vymalováno!

„A proč nemůžeš?“

Zčervenala. Je to jasné! Má někoho! Ale koho? Zním ho? Nebyl tady i loni? Nebo spolu přijeli až letos?

„Tak proč nemůžeš?“ Vymáčkni se, holčičko, nebudu ze sebe dělat blbce!

„Zbyňku... já... prostě teď nemůžu jít do bazénu! Víš, proč nemůžu, vid’?“ Pořád na mě koukala a čekala, nevím na co, a já se naštvál. Dost hodně jsem se naštvál.

„Nevím, Ivano! Tak to tedy opravdu nevím! Jak bych to asi měl vědět, nevíš? Pozvu tě do bazénu a ty se vymlouváš! Šla bys ráda, ale nemůžeš! A jak mám vědět, proč nemůžeš? A vůbec... jak tomu mám rozumět, že chceš a nemůžeš...?“

Mluvil jsem, mluvil, a najednou mi ve vteřině došlo, proč nemůže...

Málem jsem se propadl do země, jak jsem se zastyděl. Je to možné, že inženýr ekonomie, který má na starosti fabriku, je takhle natvrdlý?

„Promiň... už vím. Promiň. To víš, starý mládenec... budu s tím muset něco dělat!“

Pokusil jsem se zasmát, ale moc mi to nešlo. Ještě chvíli jsme si povídali o procedurách a sestřičkách, ale jak dopila kafe, poděkovala za pozvání a zvedla se. Prý má přijet jedna její kamarádka a ona jí slíbila, že pro ni zajede na nádraží, aby nemusela jet místní autobusovou linkou.

Odešla a já začal sčítat své prohry a výhry.

Políbil jsem ji na uvítanou a ona neucukla! Nechala se pozvat na kafe! Myslela, že za ní po koncertech přijdu! Těšila se na mě! A kdyby mohla, šla by se mnou do bazénu. Určitě nezapomněla, jak nám bylo před rokem krásně, když jsme tam byli sami dva! Jak to mezi námi pod vodou jiskřilo!

Když to shrnu, nebýt toho, že se nemůže koupat, tak jsem zabodoval! Samá výhra!

Jsem dobrý!

Čtyři dny jsme se potkávali, zdravili se, usmívali se na sebe, občas jsme se spolu zastavili a povídali si, ale já s nelibostí zjišťoval, že už je zase obklopená nějakou partou. Některé z nich jsem znal, byli tady i loni, bavil jsem se s nimi také, ale o ně mi nešlo! Chtěl jsem být s Ivanou sám v bazénu!

V pátek jsem do toho šel natvrdo. Před námi je víkend, musím něco udělat! Od rána jsem jí nadbíhal, čekal jsem na ni před jídelnou, před procedurami, ale štěstí jsem měl až v deset hodin.

Pospíchal jsem do jodových koupelí, a ona čekala s několika kamarádkami před bazénem, až jim sestřička otevře šatnu.

Jestli se jde koupat, tak to znamená, že... Radostí jsem si poskočil. Jdu na to!

Pozdravili jsme se a já si vedle ní na chvíli sedl. Ostatní ženské se sice začaly bavit mezi sebou, ale já se k Ivaně radši co nejvíc naklonil, aby nás neslyšely.

„Ivano, mám návrh! Říkal mi soused u stolu, že byl minulou sobotu plavat! Hned po obědě! V půl jedné. Že to prý bylo super! Bazén byl úplně prázdný! Byl tam sám! Nešla bys zítra? Třeba to zase tak vyjde! Zaplaveme si v prázdném bazénu!“

Podívala se do rozpisu procedur a pak přikývla.

„Prima! Zítra mám procedury dopoledne, oběd mám od 11. 40, tak si plavky vezmu na sebe a k bazénu půjdu rovnou od oběda!“

Já měl poslední proceduru před obědem, a protože jsme seděli ve stejné jídelně, neměla naše návštěva bazénu chybu!

„Ale neroztrušuj to, Ivano! Když tam budeme sami, bude to nejlepší! Stavím se po obědě u recepce a koupím lístky pro oba.“

„Tak jo! Potom ti to dám, nemám tady s sebou peníze.“

Mávl jsem rukou, jako že to je dobrý a ještě jednou jsem jí připomněl, aby o tom nemluvila.

„Hlavně ať o tom nikdo neví! Ať si pořádně... zaplaveme. Neroztrušuj to!“

„Jasně! Neboj se! Nikomu to neřeknu! A kdybychom se už dneska neviděli, tak se sejdem zítřka o půl jedné před bazénem.“

Usmál jsem se na ni. Podle toho, jak se tvářila, mi bylo jasné, že se těší stejně jako já. Už se nemůže dočkat, až budeme v bazénu! A sami dva! Připadal jsem si, jako bych vyhrál důležitou bitvu. Spokojeně jsem se rozhlédl kolem sebe, kývl jsem na Petra, se kterým jsem seděl v jídelně u stolu, a který šel také plavat, a spokojeně jsem se vydal k jodovým koupelím.

Vypadá to, že letos náš vztah přece jenom postrčím dál! Možná bychom si mohli vyměnit i adresy! No, i když... adresa je zavazující! Stačí, že mám její mobil! Aby si náhodou nemyslela, že si ji chci vzít! I když na druhou stranu, oženit bych se mohl. Mámu už pěkně otravuje, že mi musí pořád vařit a prát! Chtěla by, abych se konečně oženil a měl děti...

Sedl jsem si před jodovými koupelemi a čekal, až mě sestřička zavolá. Na konci chodby se mezitím kolem Ivany utvořil chumel pacientek. Copak tam asi probírají, napadlo mě zvědavě, ale pak jsem si řekl, že mi to Petr u oběda poví, a když mě usměvavá sestřička Miluška zavolala do koupele, šel jsem spokojeně ke své kabině. Po obědě koupím u recepce lístky a zítřka budu s Ivanou v bazénu sám!

Ale moje plány nevyšly! Když jsem se zastavil u recepce, paní recepční se zatvářila smutně.

„Pane Bláho, na sobotu, na dvanáct třicet, už nemám jediný lístek! Je plno. Samé ženy! Jako lavina! Od deseti hodin chodila jedna za druhou!“

Na jinou hodinu jsem lístky nekoupil. Musím se poradit s Ivanou, kdy bude mít čas. Ploužil jsem se našťavaně od recepce, a když jsem ji za chvíli potkal, začal jsem se zkroušeně omlouvat.

„Moc mě to mrzí, Ivano, ale představ si, že už je bazén plný! Lístky nemám.“

Překvapeně se na mě podívala.

„Fakt, jo? To je škoda! Já se tak těšila!“

„Prý tam od rána chodila jedna ženská za druhou! Já nevím, proč lezou v sobotu po obědě do bazénu! To se snad domluvily či co...“

„Ale já to nikomu neřekla, Zbyňku! Akorát Jolaně!“

Jolana, její kamarádka, kterou jsem znal také, stála kousek od nás a zbystřila.

„Něco jsem provedla?“

„Ale ne! Zbyněk mi nevěří, že jsem o tom sobotním bazénu po obědě řekla jenom tobě...“

Jolana přikývla.

„Opravdu to řekla jenom mně, Zbyňku! Jenom mně! Nikomu jinému! Jo, Ivano, mám u tebe padesátku! Před obědem jsem si šla koupit lístek a koupila jsem ho i tobě!“

Ivana se rozzářila.

„To je super! Tak ahoj, Zbyňku! Půjdeme spolu do bazénu příště! Ale musíš vymyslet lepší hodinu! Jak vidíš, v sobotu po obědě je bazén narvaný!“

Obě se rozesmály a zmizely v výtahu. Šel jsem se projít kolem lázní, abych se trochu uklidnil. Tak já vymyslím plán, jak ji dostat do bazénu, kde s ní budu sám a nakonec to dopadne tak, že bazén je vyprodaný a já se tam nedostanu!

Na jedné lavičce jsem uviděl Petra. Sedl jsem si vedle něho, a protože jsem u oběda mluvil o tom, že jdu k recepci koupit lístky na bazén, hned jsem si mu postěžoval.

„Představ si, že bazén je vyprodaný. Jako když se všechny její kamarádky domluvily! A to jsem jí říkal, aby to neroztrušovala...“

Petr se rozesmál.

„Kamaráde, jako bys neznal ženský! Já u toho seděl! Tys odešel a ta tvoje Ivanka se otočila na kamarádku, která seděla vedle ní. A co myslíš, že jí řekla?“

„Co?“

Petr se dal s chutí do vyprávění.

„Řekla jí, nechceš jít zítra na bazén? V půl jedné? A ona že jo. Dívala se do rozpisu procedur, jestli něco nemá a v tom přišla další. Co studuješ, zeptala se a ta s rozpisem kývla na tu tvoji

Ivanku a povídá, Ivana chce jít zítra v půl jedné na bazén, tak koukám, jestli nemám proceduru. Nemám, tak půjdu, nechceš jít s námi? Mezitím k nim přišly další dvě, taky je strašně zajímavé, o co jde, a že prý to řeknou spolubydlící a kámošce od stolu...“

Překvapeně jsem na něj koukal. Tak já si představoval romantický bazén ve dvou a ona pozve celé lázně?! Petr smutně pokýval hlavou.

„Zbyňku, já ti chtěl říct, abys šel koupit lístky radši hned, ale celé dopoledne jsem tě neviděl a u oběda jsem na to zapomněl...“

Mávl jsem rukou.

„To už by bylo stejně pozdě. Ty slepice to vykoupily během půl hodiny... a pak se ožeň...“

Udiveně se na mě podíval.

„Ožeň?! Člověče, Zbyňku, neblázni! Proč by ses ženil? Co ti chybí? Mně je čtyřicet a jsem šťastně svobodný a budu doufám pořád!“

Dal jsem mu za pravdu. Proč bych se vlastně ženil? Máma je ráda, že se může o někoho starat. Nene, letos se tedy určitě o žádnou ženskou pokoušet nebudu! A o Ivanu už vůbec ne! Když mi udělala takový podraz s bazénem.

Ale pomstím se jí!

Až bude mít zase koncert, tak jí místo kytky nechám poslat do šatny kilo ovaru! Ať se nadlábne, umělkyně...

Věnováno Jolaně Konečné (www.volny.cz/trueharmony), která mě v létě 2006 tahala každý večer na procházky kolem klimkovických lázní tak dlouho, až se z nás staly kamarádky. A nejenom to.

15. září 2007, kdy měl můj bratr František padesáté narozeniny, jsme se rozhodly, že budeme sestry. Sestru jsem si totiž přála celý život. Dokonce jsem si mockrát říkala, že napíšu do Pošty pro tebe, aby mi nějakou našli, že sice žádnou nemám, ale strašně bych ji chtěla mít!

Tak teď už nikam psát nemusím, vid', ségro? Mám tě moc ráda. Ale to ty víš.

SESTŘENKA

Po obědě jsem měla před další procedurou hodinu volno, tak jsem si řekla, že se trochu projdu kolem lázní. Byla jsem tu druhý den a okolí lázní jsem teprve pomalu prozkoumávala.

Obešla jsem hlavní budovu parkem po cestičce, a protože na další okruh jsem už neměla čas, řekla jsem si, že k recepci dojdu po hlavní silnici. Chodník byl čerstvě odhrabaný a posypaný, tak jsem se nebála, že by mi berle podklouzly, ale stejně jsem šla opatrně.

Když jsem za sebou uslyšela auto, zašla jsem radši ke kraji chodníku a zastavila se. Pro jistotu. Byla jsem ráda, že se můj stav po autonehodě a následných několika operacích stabilizoval a těšilo mě, že jsem zase mohla začít pracovat. Nemínila jsem se svou nepozorností připravit o těžce nabytou radost ze života, to tedy ne!

Čekala jsem, až mě auto předjede, ale řidič přibrzdil a zastavil. „Dobrý den! Jdete nahoru do lázní? Nechcete svézt?“

Řidič se naklonil k okénku pro spolujezdce a usmál se na mě. Koukala jsem do sympatické tváře muže, který byl až neuvěřitelně podobný mému manželovi.

Když do nás před třemi lety narazilo nákladní auto, nepřežil to. Teprve před rokem jsem si byla ochotná připustit, že to pro něho bylo lepší. Kdyby mu zůstaly trvalé následky jako mně, nikdy by se s tím nevyrovnal.

Byl totiž aktivní sportovec, žil naplno, miloval život, pracoval čtyřicet hodin denně, byl mi kamarádem, oporou a báječným milencem. Měli jsme nádherné manželství. Jenom děti jsme neměli. Naštěstí. Ano, i k tomu jsem se během tří let bez Františka dopracovala. Naštěstí jsme neměli děti.

Řidič pootevřel dveře.

„Pojďte! Ten kopeček se sice nezdá, ale v tom sněhu to je výstup na Sněžku! Nemusíte mít ze mě strach! Jsem také pacient, dneska nastupuju!“

Rozesmála jsem se.

„Z vás tedy strach určitě nemám!“

Zarazil se.

„Jak to myslíte? To vypadám tak... neschopně?“

„Naopak! Vypadáte, že jste schopný všeho! Ale tahle silnice končí na parkovišti před recepcí! Těžko byste mě mohl zavézt někam, kam bych nechtěla! A ani z toho nemám strach. Copak jste si nevšiml mých pomocníků?“

Pozvedla jsem své dvě berle, a on se usmál.

„Nastupte si, nebo přijdu pozdě na příjem a nepřijmou mě, a to by mě mrzelo, když vidím, jaké jsou tady krásné pacientky!“

Lichotit tedy uměl, holomek! Podala jsem mu berle, on je nasoukal za sebe do auta, sedla jsem si, rozjeli jsme se, a když jsme za okamžik zastavili u recepcie, vystoupil, vyndal berle, obešel auto, otevřel dveře a pomohl mi vystoupit. Byl o něco vyšší než já a to bylo co říct, protože já měla metr osmdesát! Teprve teď mi došlo, proč jsem se do jeho auta dostala tak lehce! Bylo to tím, že bylo pro vysoké postavy.

Líbil se mi čím dál víc. I svou výškou. František byl také vysoký. Muž si mě přeměřil.

„Koukám, že bychom mohli založit basketbalové družstvo.“

A ještě umí číst myšlenky, pomyslela jsem si pobaveně a přikývla jsem.

„To bychom mohli. S manželem jsme basketbal hráli. Byla jsem výborná hráčka! Střílet trojky, na to jsem byla expert!“ Ztvářil se zklamaně.

„Sice nejsem vaším manželem moc nadšený, ale co se dá dělat. Založíme družstvo ve třech.“ Usmála jsem se.

„Můj manžel už bohužel basketbal nehraje. I když... kdo ví. Třeba ano.“ Ukázala jsem k nebi. „Mezi obláčky.“

Viděla jsem na něm, že mu je trapně, ale když viděl, že se usmívám, opatrně se usmál také.

„To je mi líto. Co se dá dělat. Budeme mít družstvo se dvěma hráči.“

„Ve dvou hrát basket nejde.“

Chtěl něco říct, ale dal si rychle ruku před pusou.

„Teď mě napadlo něco hodně drzého! Ale nemůžu to říct, protože byste si o mně řekla, že jsem úplně blbej a já bych se znemožnil dřív, než se vám vůbec představím. Můžu?“

Mírně se uklonil.

„Filip Pravda.“

„Veronika Vášová.“

Podali jsme si ruce.

„A teď mi řekněte, co drzého vás napadlo!“

Rozesmál se.

„Nedá vám to, co? Vy ženské jste tak zvědavé! Tak strašně zvědavé! Dobře, tak já vám to řeknu! Chtěl jsem říct, že ve dvou můžeme dělat spoustu jiných věcí!“

Přikývla jsem.

„Máte pravdu! A co je na tom drzého? Můžeme třeba hrát šachy. Ty můžu hrát pořád a hraju je dobře! Půjčují je na recepci.“

Koukali jsme na sebe a pak zvedl s úsměvem palec.

„Dostala jste mě! Jedna nula pro vás! Pokud přede mnou nebudete utíkat, myslím, že se tady určitě nudit nebudu!“

Ukázala jsem své berle.

„Váš černý humor je opravdu obdivuhodný! Už se vidím, jak před vámi utíkám!“

Rozesmáli jsme se, pak zamkl auto a šli jsme k recepci. Ukázala jsem mu, kde je příjímací kancelář a protože jsem pořád ještě měla před další procedurou čas, sedla jsem si před recepcí do křesla.

Vyřídil si v příjímací kanceláři co potřeboval, zaplatil v pokladně poplatek za jednolůžkový pokoj a nakonec se dostal zpátky k recepci. Dostal klíč od pokoje, s úsměvem ke mně přišel a dvorně se mi uklonil.

„Nejdete náhodou na pokoj? Že bych se s vámi svezl.“

Podívala jsem se na hodinky.

„Nemůžu. Mám za chvíli proceduru. Ve kterém jste poschodí?“
Usmál se a ukázal mi klíč.

„V šestém. Jako vy. Dokonce hned vedle vás. Mám pokoj 620. Budu k vám chodit na návštěvu přes balkon!“

Překvapeně jsem otevřela ústa a on se rozesmál.

„Jedna jedna! Jsem fakt dobrý!“

Důvěrně se ke mně naklonil a já poprvé ucítila jeho příjemnou

vůni a hlava se mi, přísahám, malinko zatočila! Ale jenom malinko, protože jsem si říkala, holka, neblázni! Máš berle a on je, alespoň na pohled, zdravý chlap! Měj to pod kontrolou!

„Určitě se na mě nebudete zlobit, ale řekl jsem v přijímací kanceláři i na recepci, že paní Veronika Vášová je moje sestřenice a že mi rodina nakázala, abych na ni v lázních dával pozor. A tak jsem pouze z těchto důvodů, pochopitelně, poprosil o pokoj vedle vás. Měl jsem štěstí. Včera se zrovna jeden uvolnil.“

Nevěděla jsem, co mám říct. Podívala jsem se k recepci a viděla, jak se paní recepční o něčem domlouvají. Že by o nás? V rozpacích jsem vyndala z batůžku rozpis procedur, podívala se do něho, a pak jsem vzala berle a začala vstávat.

„Už musím jít. Mám bylinkovou koupel a ta je až ve třetím poschodí. Musím výtahem...“

Vzal mě kolem ramen a lehce mě políbil na jednu tvář a pak na druhou. Obě dívky na recepci i zřízenec, který vozil pacientům kufry na pokoje, nás s úsměvem pozorovali.

„Milá sestřenko, utíkej do bylinek, já se zabydlím a najdu si tě! A dávej na sebe pozor! To by mi teta dala, kdyby se ti něco stalo!“

Celá rudá jsem se snažila co nejrychleji zmizet, ale jedna z recepčních na mě zavolala.

„Paní Vášová, nemáte u stolu v jídelně místo? Že byste s panem Pravdou mohli sedět u jídla!“

Ten holomek! Usmíval se jako sluníčko, tak jsem se musela usmát také.

„To by bylo výborné! Místo tam je. Třetí jídelna. Stůl číslo šest.“

Recepční si to napsala a pan Pravda mě znovu políbil! V jeho rodině mají opravdu příjemné způsoby! Neodtáhla jsem se, čekala jsem, až mě pustí, ale on si mě k sobě přitáhl a zašeptal.

„Vedu dva jedna! Sejdeme se u večeře!“

Viděli jsme se opravdu až u večeře, ale to neznamená, že jsem na něho odpoledne nemyslela! Naopak. Myslela jsem na něho pořád.

Po večeři, během které jsem ho seznamovala s chodem lázní, jsme se šli projít po areálu. Ukazovala jsem mu, kde je kino, knihovna, kudy se chodí na procedury, kde se pořádají diskotéky,

koupili jsme si zmrzlinu a sedli si k vodotrysku a nakonec jsme skončili v lázeňském baru na kafi.

Sice jsme si ještě netykali, ale začali jsme si říkat jmény.

„A s čím tady jste vy, Filipe?“

On už o mém úrazu a operacích věděl všechno. Vypadal zdravý, ale diagnózy občas říkají něco jiného. Tipovala jsem ho na pacienta s roztroušenou sklerózou.

Po mé otázce se zarazil. Rychle jsem zareagovala.

„Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš!“

Zrudla jsem a on se rozesmál.

„Děkuju za tykání, Veroniko! Můžu taky?“

Přikývla jsem a on mě jemně políbil na rty. V rozpacích jsem sklonila hlavu, aby neviděl, jak rudnu. Byl první muž, který mě po Františkově smrti políbil na rty...

Najednou mezi námi bylo rozpačité ticho a pak Filip vrátil debatu tam, kde skončila.

„Na něco ses mě ptala, Veroniko.“

„S čím jsi tady. Ale asi mi to nechceš říct... Všichni jsme tu s něčím, ale někteří o tom neradi mluví...“

„Ale já ti to klidně řeknu! Problém je v tom, že se o tom před tebou stydím mluvit.“

Usmála jsem se.

„Tak o tom nemluv!“

Vzdychl si a ukázal na mé berle, opřené v rohu.

„Já jsem totiž, na rozdíl od tebe, zdravý. Úplně zdravý, i když totálně vyčerpaný podnikatel, kterému doktor nařídil měsíc absolutního nicnedělání, spojeného s lázeňskou péčí. Tak jsem tady. A protože jsem také velmi neposlušný pacient, nestačí mi procedury, které mi předepsal, ale naordinoval jsem si navíc jistou proceduru, kterou chci užívat co nejvíc, a kterou mi doktor předepsat nemohl, protože o ní nevěděl. Uhodneš, co to je?“

Rychle jsem přemýšlela.

Jízda na koni. Na horském kole. Plavání v bazénu. Minigolf. Kulečník. Stolní tenis. Ruské kuželky. Tenis. Tohle všechno totiž mohli pacienti provozovat, pokud chtěli.

Jmenovala jsem jednu činnost po druhé a on jenom kroutil hlavou.

„Samá zima... samá zima... vůbec nepřihořívá...“

A nakonec mě zarazil.

„Už toho nech! Je to moje sestřenka!“

A tak začalo naše přátelství, které se během týdne doslova rozhořelo. A v co asi myslíte, že se rozhořelo? Zamilovali jsme se do sebe jako dva blázni.

Brzy jsem o něm věděla všechno. I to, že je dva roky rozvedený a konečně i definitivně zahojený. Jako já.

Strávili jsme nádherné čtyři týdny. Po návratu z lázní jsme začali plánovat společný život. Sice jsme každý bydleli v jiném městě, ale to jsme jako problém neviděli.

Tenhle příběh je pro všechny postižené lidi. Věřte tomu, že nejsme jiní, protože se pohybujeme jinak než zdraví. V lásce stojíme všichni na stejné startovací čáře. Zamilovávají se do sebe lidé - a je úplně jedno, jestli postižení nebo zdraví...

**Věnováno Veronice a Filipovi, kteří se poznali v klimkovic-
kých lázních v roce 1997.**

A jsou spolu furt...

UŽ MI TO NIKDO NEVODPÁŘE

Začnu něčím, co s lázněmi nesouvisí...

Před pár lety jsem jela pantografem z Kolína do Prahy a dala se do řeči s paní, co seděla naproti. Začala mluvit o divadle, tak jsem řekla, že napovídám v Činoherním klubu a jezdím každý den na zkoušky. Zeptala se, kdo tam teď hraje, s kým zkouším a jakou hru, jaký je Ondřej Vetchý, Veronika Žilková, Ivana Chýlková a pak přišel průvodčí a já vytáhla normální jízdenku. Měsíční jízdenka mi totiž skončila den před tím, a protože jsem věděla, že dneska jedu do Prahy naposledy a pak mám skoro týden volno, koupila jsem si obyčejnou jízdenku na cestu tam a zpět.

Paní zvedla tázavě obočí.

„Vy si kupujete normální jízdenku? Když denně dojíždíte?“ Začala jsem jí vysvětlovat, proč jsem si ji koupila, ona poslouchala, poslouchala a najednou ukázala z okna.

„Odkud jsme teď vyjeli? Co to bylo za stanici?“

Nevěděla jsem. Když jedu rychlíkem, vím, že vystoupím na Hlavním nádraží, a když jedu pantografem na Masarykovo nádraží, stanice nesleduju. Proč? Nemusím znát Tatce, Klánovice, Běchovice, když přece jedu na konečnou. Paní po mně pohrdavě mávla rukou.

„Vy mi vykládejte, že dojíždíte! A ještě k tomu do Činoherního klubu!“

Takhle se ze mě stala lhářka. Pro tuhle paní určitě. A chcete vědět, jak se ze mě stala sprostá manželka?

Loni jsem byla opět v Klimkovicích. Jako každé léto. Manžel si už zvykl, dcera se o něj postará a on se postará o našeho jezevčíka Atíka. Jednou ráno, před šestou hodinou, mi na pokoji zazvonil telefon. Pevná linka. Myslela jsem, že přestane, ale vy-

trvale vyzváněl, tak jsem nerada vstala a šla ke stolu. Na druhé straně se vesele ozval můj muž.

„Už jsme byli s Atíčkem na procházce! Svítí krásně sluníčko!“
A položil. Tyhle jeho vtípky znám a zlobit se nemůžu. Dělámu totéž v bleděmodrém. Ach jo... Svalila jsem se znovu do postele a chystala se usnout, ale telefon se ozval podruhé. Tak znovu ke stolu.

Zase Kolín!

„Zapomněl jsem ti říct, že mě štípl komár.“ Opět položil. Blbeček, pomyslela jsem si a chtěla jsem se vrátit do postele, ale telefon zazvonil potřetí.

„A Atíka taky.“ A zase položil.

Zůstala jsem sedět na židli a koukala na rozházenou postel. Mohla jsem ještě hodinu spát! No, co se dá dělat, teď už neusnu. A tak jsem si ustlala, uklidila pokoj, a když jsem chtěla jít do koupelny, ozval se telefon počtvrté. Skočila jsem po něm a naštvaná jsem do něj začala ječet.

„Ty blbečku, ten komár tě asi štípl do hlavy, ne?“

Mlčel. Tos nečekal, co, pomyslela jsem si škodolibě, ale v tu chvíli se ozval ženský hlas.

„Paní Fuchsová, vy jste si včera nepřišla pro nový rozpis. Můžete se stavit na sesterně?“

Málem jsem omdlela.

„Ježíši, sestřičko, já se omlouvám... on mi volal před chvílí manžel a...“

„Nic se neděje, stavte se.“

Klap. Bože, to je idiot! Vynadám kvůli němu sestřičce! Vzala jsem si župan, odemkla jsem pokoj, otevřela dveře, a když jsem už byla na chodbě, zazvonil telefon popáté. Že by zase sestřička? Vrátila jsem se do pokoje a opatrně jsem zvedla sluchátko.

„Prosím. Fuchsová.“

„A Atíka štípl dvakrát!“

„Ty debile!“

Bouchla jsem vztekle telefonem, a když jsem se otočila ke dveřím, stála mezi nimi sestřička.

„Tady máte ten rozpis, paní Fuchsová... šla jsem kolem...“

**Věnováno mému manželovi, který má rok co rok stejnou
hlášku.**

„To už zase jedeš do lázní?! Víš, co? Zůstaň si tam...“

KUCHAR POETA

S Jiřím jsem sice chodila tři roky, ale čím dál víc jsem věděla, že si ho vzít nechci.

On se ženit chtěl, ale já se vdávat nechtěla. Abych byla přesná, vdala bych se ráda, proč ne, bylo mi třicet, ale ne za něho! Když mi jednou přinesl ukázat vzorky svatebních oznámení, rozbředla jsem se a řekla mu to. Všechno jsme si vyříkali a myslím, že se nám oběma ulevilo.

Rozchod jsem přežila, ale za měsíc mě chytilo slepé střevo, musela jsem na operaci, a protože se všechno zkomplikovalo zánetem, poležela jsem si v nemocnici trochu déle.

Když jsem se vzpamatovala, začala jsem se chystat do lázní. Den před odjezdem jsem navštívila maminku, dala jí náhradní klíče od svého bytu, protože jsem ho měla plný kytek, takže jsem ji pasovala na čtyři týdny na vrchní „zalévačku“, k tomu jsem jí dala podrobný pláněk, jak má kterou kytičku zalévat, a s úsměvem jsem se s ní rozloučila.

„Tak na sebe, mami, dávej pozor! Ráno jdu brzy na nádraží, zavolám ti, až tam dorazím.“

Maminka se na mě překvapeně podívala.

„Ty jedeš vlakem, Leničko? To tě tam Jiřík neodveze?“

Vzdychla jsem si. A už je to tady zase. Jiřík. Rozešli jsme se před několika měsíci, ale moje maminka to prostě odmítá vzít na vědomí!

„Mami, s tím tvým Jiříkem už skoro půl roku nechodím.“

Maminka chvíli uraženě mlčela a pak se na mě vyčítavě podívala.

„Lenko, takže ty to myslíš vážně? S tím rozchodem? Takový hodný a chytrý kluk! Vysokoškolák! Všechno má! Barák, auto,

hodné rodiče! Mají jenom jeho, všechno byste měli, až tu jednu nebudou, má krásnou práci, vždyť on už je v té jejich bance málem ředitelem! A ty se s takovým klukem rozejdeš! Proč, to tedy nechápu!“

„Mami, já po tobě nechci, abys to chápala! Stačí, že to pochopil Jirka. A jen tak mimochodem, když už ho tak vychvaluješ, já na tom taky nejsem špatně! Mám svůj byt, mám krásnou maminku, která je okrasou sekretariátu ředitele Kulturního domu, mám hodného tatínka, který píše cestopisy, ale bohužel, aby měl o čem psát, je pořád někde na cestách, nemám sourozence, takže i já budu mít všechno, až tu jednu nebudete...“

Maminka se po mně ohnala.

„To jsou vážné věci! Bude ti třicet a jsi pořád sama!“

„Ty jsi přece taky pořád sama!“

„Nebud' drzá, Lenko! To je něco úplně jiného! Já už si na toho mého blázna zvykla! Nevadí mi, že je pořád pryč! On mi to vynahradí, když přijede, jen se neboj! Já sama nejsem! A nikdy jsem sama nebyla! Vdala jsem se ve dvaceti a hned jsem měla tebe! A táta se dřív držel doma, to až poslední dobou začal jezdit...“

„Poslední dobou!? Mami! Jezdí pryč od sametové revoluce!“

„Vždyť říkám! Poslední dobou.“ Rozesmála jsem se.

„Ale listopad byl skoro před dvaceti lety!“

Maminka si dala ruce v bok.

„Tak podívej se, holčičko! Nech si laskavě řeči o listopadu, ano? O listopad tady vůbec nejde! A ty to moc dobře víš! Doveď šikovně odvést řeč jinam! V tom jsi celá po tatínkovi! Listopad, nelistopad, Jiřík byl kluk, který...“

Vzala jsem si kabelku. Ještě, že mám svůj byt! Nevím, jak bych to s maminkou vydržela!

„Počkej! Kam jdeš? Nikam nechod! Chci ti něco říct!“

Šlo do tuhého. Moje zlatá maminka se totiž zatvářila hodně, ale opravdu hodně vážně!

„Opovaž se mi přivést za chvíli zase dalšího nápadníka! Zvykla jsem si na Jiříka a nebudu si každou chvíli zvykat na někoho jiného!“

Rozesmála jsem se.

„Mami, to ti ani nesmím ukázat kluka, se kterým začnu chodit?“

Maminka se sladkým úsměvem zakroutila hlavou.

„Ne! Přiveď mi ho ukázat, až budeš určitě vědět, že si ho chceš vzít, jasné? A nejlepší by bylo, kdyby mi rovnou přinesl kytku a požádal o tvoji ruku!“

Přikývla jsem. Proč ne? Nemínila jsem po rozchodu s Jirkou střídat kluky. Chci si v lázních odpočinout a až se vrátím, tak se pomalu začnu po někom rozhlížet. Chtěla jsem se vdát a mít děti co nejdřív a ne až mi bude čtyřicet!

Maminka natáhla ruku a plácly jsme si.

„Nezapomeň, Lenko, cos mi právě slíbila! Ten, koho mi přive-deš ukázat, bude tvůj budoucí manžel.“

S takovým slibem jsem tedy odjela do lázní a netušila jsem, co všechno se v příštím měsíci semele...

Na pokoji jsem byla s dvacetiletou Jaruškou na vozíku, která sršela optimismem. Byla z Brna jako já, vystudovala tam ekonomickou školu a teď pracovala jako sekretářka. Protože jezdila do lázní každé dva roky, měla tady partu, do které mě zatáhla, takže mi nehrozilo, že bych se cítila sama.

Horší to bylo v jídelně. Seděla jsem se třemi staršími dámami, které neměly jinou zábavu, než si stěžovat na jídlo, na procedury, na doktory, na sestřičky, na své spolubydlící, prostě na všechno. Dokázaly mi doslova zkazit chuť na jídlo a nebýt toho, že jsem seděla tak, že jsem viděla do chodby, odkud servírky vozily jídlo a dokonce i do kuchyně, asi bych se při snídani, obědě a večeři zbláznila!

Jednou jsem přišla k obědu, sedla si, pozdravila ty tři nespokojené drbny, popřála jim dobrou chuť a snažila se neposlouchat, koho a co zase probírají.

Jedla jsem polévku a koukala před sebe. Ani jsem si neuvědomila, že celou dobu koukám na usměvavého kuchaře, který stál v chodbě u kuchyně. Došlo mi to, až když se uklonil a dal si prítom pravou ruku na srdce. Cítila jsem, že rudnu, ale protože se mi líbil a všimla jsem si ho už několikrát, usmála jsem se také a kývla na něj. Bylo vidět, že ho to potěšilo, ale když se satorie začaly točit, na koho kývám, rychle zmizel v kuchyni.

Napadlo mě, že bych mohla počkat u recepcce, až půjde domů. Všichni zaměstnanci lázní musí projít kolem recepcce a označit si příchod či odchod. Třeba se spolu dáme do řeči! Ale bylo mi

jasné, že pracuje na směny a že bych u recepcce možná čekala zbytečně.

Myslela jsem na něj celé odpoledne, a na večeri jsem pospíchala jako na rande! Byla jsem před jídelnou dokonce o pět minut dřív, úplně první! Servírka už měla stoly připravené, a když mě uviděla, odemkla dveře a pustila mě dovnitř.

Sedla jsem si na své místo, a hned jsem se podívala ke kuchyni. Uf! Ufuf!

Můj kuchař stál ve dveřích a koukal přímo na mě. Usmáli jsme se na sebe, ale zdálo se mi, že je trochu zaražený. Jsi nějaký náladový, řekla jsem si, v poledne ses mi klaněl, teď se tváříš, jako když neumíš do pěti počítat, zítra si mě možná nevyšimneš...

Vzala jsem hrníček, abych si nalila čaj a uviděla jsem na talířku ležet nějaký lístek. Satorie ještě našťestí nedorazily, tak jsem ho rychle rozbálila.

„Mé oko když dnes spatřilo před sebou tvou tvář, srdce se mi zachvělo, chci poznat, co jsi zač!“

Básnička! A pro mě! Kdo mi ji napsal? Zvedla jsem hlavu a podívala se ke kuchyni. Kuchař tam pořád stál a napjatě mě pozoroval. Tak to byl on! Vida! Mám ctitele z kuchyně, který mi píše básničky!

Znovu jsem se podívala na lístek. Dole bylo telefonní číslo.

No tohle! On se chce se mnou opravdu seznámit! V tu chvíli ale ke stolu dorazily satorie, tak jsem rychle schovala lístek do kabelky a dělala jako by nic. Kuchaře jsem už potom neviděla a hned po večeri jsem utíkala na pokoj a básničku si několikrát přečetla.

To by mě nenapadlo, že jsou kluci dneska schopní něčeho tak romantického! Napsat básničku a dát ji holce na talířek pod hrníček! Co kdyby můj hrníček vzala některá satorie? Ta by koukala!

Rozesmála jsem se a do toho přišla Jaruška. Hned jsem jí všechno řekla a ona, protože věděla, že na sebe s kuchařem koukáme, ukázala na můj mobil.

„Napiš mu! Na co čekáš? Dělej! Ještě neodešel, pořád je v kuchyni!“

„Jak to víš, že je v kuchyni?“

„Všimla sis vedle recepcce té motorky? Je jeho. Říkal mi to Honzík.“

Honzík byl její kamarád, také vozíčkář, který miloval koně a motorky.

„Zná se s ním. Ten tvůj kuchař se jmenuje Bohdan a bydlí kousek od lázní. Slíbil Honzíkovi, že ho na motorku aspoň posadí, když na ni nemůže jezdit.“

Rozesmála jsem se.

„Jaruško, ty jsi ještě větší drbna než moje satorie!“ Jaruška zavrtěla hlavou.

„Ale ne. Jenom si říkám, co když ten tvůj pravý, na kterého čekáš, je právě tenhle kuchař? A to nemůžeš vědět, dokud ho nepoznáš!“

Měla pravdu. Vzala jsem mobil a vytukala esemesku. Poděkovala jsem Bohdanovi za básničku a napsala mu, jestli chce opravdu poznat, co jsem zač, že se budeme muset sejít.

Odpověd' přišla okamžitě. Jaruška měla pravdu. Končil za hodinu a prý bude rád, když na něho před recepcí počkám.

A tak jsem třetí den v lázních poznala kuchaře Bohdana.

Od toho dne jsme se scházeli každý den. Když měl volno, jezdili jsme na motorce po výletech a vzal mě také k nim domů. Bydlel s otcem a s bratrem, který byl ženatý a měl dvě děti.

Maminka jim před lety zemřela a tak byl Bohdan zvyklý prát, zašívát, žehlit a samozřejmě i vařit.

Byl něžný a galantní. Nosil mi kytky, malé dárečky, zajímal se o to, co dělám, co ráda čtu, jaké mám ráda filmy - a také mi řekl, že se do mě zamiloval hned, jak mě poprvé uviděl. Já byla ze začátku sice trochu opatrná, ale pomalu jsem roztávala.

Za týden jsme se poprvé políbili. Za další týden jsme byli na lázeňské diskotéce a potom jsme se jeli na chvíli projet na motorce. Tiskla jsem se ve větru na jeho záda a najednou jsem věděla, že s tímhle klukem chci být. Cítila jsem se s ním v bezpečí.

A nejenom to. Za čtrnáct dnů jsem o něm věděla víc než jsem věděla o Jirkovi, se kterým jsem chodila tři roky! Vážně! A stejně jako Bohdan mně, svěřovala jsem se mu i já. Řekla jsem mu věci, které o mně Jirka nevěděl, věci, na které se mě nikdy nezeptal, protože ho nezajímaly.

Bohdan o mně za pár dnů věděl všechno...

Přišla neděle a můj kuchař mě odvezl na jejich chatu kousek od lázní. Poprvé jsme se tam milovali. Od toho dne jsme mluvili

